

23 Ιουλίου 2016

Οι γαλήνιες νύχτες στο Άγιον Όρος

Ορθοδοξία / Άγιον Όρος

Αιμίλιος Γάσπαρης

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2af8w9U>]

Αυτή η σεμνή προσπάθεια μπορεί να είναι και μια αρχή ή να γίνει η αφορμή η δημοσίευση της για να αποκαλυφτούν σε άλλες σκοτεινές βιβλιοθήκες του κόσμου κάποια από αυτό αντίτυπα που μένουν ξεχασμένα. Ο συγγραφέας μορφωμένος και ταξιδεμένος είχε συγκεντρώσει κείμενα, ποιήματα και πεζά που ξεχώριζαν και που τα πιο πολλά είχαν άγνωστους ή ανώνυμους δημιουργούς μιας αρκετά ταραγμένης εποχής σε ένα ποικίλο και συνεχώς αναδιαμορφωμένο τόπο.

Η Μονή Σταυρονικήτα εσωτερικά

Καναπέδες στενοί και χαμηλοί σκεπασμένοι με κουρελούδες υφαντές, ένα ξύλινο ταβάνι και κάποια διακοσμητικά λιτά στοιχεία, μ' ένα μικρό πολυέλαιο, χωρίς ηλεκτρισμό, με γυάλινες χάντρες σα σταγόνες φωτός. Στο κιόσκι στη Μονή Σταυρονικήτα τα παράθυρα συρόμενα προς τα πάνω, το ένα μισό πάνω στο άλλο και ύστερα η θάλασσα να ανεβαίνει και να μπαίνει στο χώρο με το οβάλ τραπέζι με τα ροδάκια στα πόδια και την μαντεμένια σόμπα με το πορσελάνινο σκέπασμα. Η θάλασσα να μπαίνει γαλάζια τώρα εκεί που λίγο πριν αγρίευε και χτυπούσε τα βράχια. Οι εικόνες στις κορνίζες και ένα ανάγλυφο έργο με το θωρηκτό «Σπέτσαι» ν' αρμενίζει. Ακόμα ηγούμενοι και προσωπικότητες του μοναστηριού, ένας αρχιερέας με δυο τσολιάδες δεξιά και αριστερά που έφερε στο μυαλό το λαϊκό ζωγράφο Θεόφιλο. Ο Οικουμενικός Πατριάρχης, ένα σχέδιο με σινική που έδειχνε το μοναστήρι όπως φαίνεται από τα νότια καθώς έρχεσαι από την Ιερή Μονή Ιβήρων. Η θάλασσα, το Αιγαίο απλώνεται με ένα ανατρίχιασμα από το αρχονταρίκι του πιο μικρού μοναστηριού του Άθωνα που ορθώνεται στα βράχια μιας ακτής με τόνους σιωπηλούς, ανοικτό προς το νότο σε δρόμους που σε οδηγούν σε χαμένες πατρίδες, με παιγνιδίσματα φωτός που γέρνουν σε δειλινά προσευχής, προς το βορρά μια κορυφογραμμή γαληνεύει και η Θάσος πευκόφυτη με τα καράβια να πηγαίνουν και να έρχονται αναζητώντας στην πολλοστή φορά. Ως το κτύπημα του σήμαντρου που δηλώνει τον εσπερινό, την συνάθροιση στο σκιερό ιερό όπου η αξεπέραστη τέχνη του Θεοφάνη του Κρητικού αγιογράφησε σε άλλους καιρούς,

δύσκολα νοητούς στο πολυκύμαντο σήμερα. Το να φωλιάζεις στα ύψη φαίνεται απίστευτο, ακόμα και αν το δεις έρχεται σαν παραμύθι να σε μεταφέρει σε επίπεδα απροσδόκητα και όταν βλέπεις τα πουλιά να παιγνιδίζουν, ασήμαντα στουρθιά μιας ξοδεμένης ζωής, με τις επιθυμίες σφιχτά κρατημένες και ποιητικά. Πως έρχεται το παρελθόν αχειροποίητο, παρελθόν που μέρες και μέρες εκπληρώνεται. Σαν παραμύθι και ύστερα εξαϋλώνεται και γίνεται ένας ουδέτερος χρόνος και όλες οι ανικανοποίητες ανάγκες γέρνουν προς την αδύνατη πλευρά και ούτε τα αυτοκίνητα μερίδια όλων των γερασμένων νοσταλγιών δεν λένε ότι πάνε σε μετάβαση, σε κλίμακες τραγουδιών. Ηδύς και αμετάκλητος ο χρόνος και η θάλασσα, να βλέπεις το μπλε και τα σύννεφα να εξελίσσονται σε απροσδιόριστα κομμάτια της μάζας των ονείρων μας. Να είμαστε εκεί και να βλέπουμε από τα ανοικτά παράθυρα μιας επιλεγμένης σιωπής το γαλάζιο και να ακούμε τα κύματα που έρχονται στα βράχια μαλακά να σπάζουν σ' ένα κομμάτι ηχητικό που επαναλαμβάνεται και ύστερα θα είναι πάλι το ίδιο κι ας είναι νύκτα. Τη νύκτα μένει ο ήχος και γίνεται προσφιλής. Ζεις έτσι τη νύκτα στο Όρος. Μια νύκτα καλοκαιριού γεμάτη γαλήνη που κανείς θάνατος δεν πρόκειται να ταραξει.

[Συνεχίζεται]

<http://bitly.com/2afEqU2>